

De Rechtbank van Eerste Aanleg te **DENDERMONDE**
dertiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in
 haar openbare terechtzitting van 12 JUNI 2006
 het hiernavolgend **VONNIS** gewezen :

Not. nr. DE 66.74.380/00/26

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

, wonende te _____, zelfstandige, geboren te _____ op _____

Verdacht van :

Te _____ op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 april 1998 tot en met 30 april 1998 (stuk 3):

-bij inbreuk op de artikelen 42 § 1, 2° en 3°, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen ontbost te hebben of alleenstaande bomen te hebben geveld binnen de groene ruimten van een bij koninklijk besluit goedgekeurd plan van aanleg, evenmin als bomen die staan in een goed waarvoor de in titel III voorgeschreven verkavelingsvergunning is afgegeven

-feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-3°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning hoogstammige bomen te hebben geveld, alleenstaande, in groeps- of lijnverband, voorzover ze geen deel uitmaken van met bomen begroeide oppervlakten in de zin van artikel 3 § 1 e § 2 van het bosdecreet van 13 juni 1990.

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

In casu:

het vellen van minstens zestig hoogstammige bomen

gelegen in woongebied met landelijk karakter conform het gewestplan d.d. 7 november 1978 met verkavelingsvoorschriften (stuk 28).

De verjaring van de strafvordering tijdig en regelmatig gestuit zijnde binnen de vijf jaar te rekenen van de dag waarop het misdrijf werd gepleegd, met name en ondermeer door daden van onderzoek of vervolging, namelijk door het kantschrift d.d. 28 april 2003 (stuk 41) waarbij de feiten niet gepleegd werden vanaf 1 september 2003 waardoor artikel 24 van de voorafgaande titel van het Wetboek van strafvordering zoals ingevoegd door artikel 3 van de wet van 11 december 1998 van toepassing blijft gelet op artikel 33 van de programmawet van 5 augustus 2003.

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: huis, 15 a 99 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaar ervan geïdentificeerd zijnde als:

gevestigd te

met ondernemingsnummer

die de eigendomstitel heeft verkregen krachtens de akte van aankoop verleden op 27/12/1995 geregistreerd op 06/01/1996.

De rechtbank nam kennis van:

- de dagvaarding waarbij de zaak bij de rechtbank werd aanhangig gemaakt en die op 24 december 2005 werd betekend aan de beklaagde in persoon;
- de overschrijving van deze dagvaarding op het hypotheekkantoor te op 27 december 2005 onder de referte zodat voldaan is aan de voorwaarde gesteld door artikel 160 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening ;
- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 8 mei 2006, datum waarop de zaak werd behandeld en in beraad genomen:

- het openbaar ministerie in de persoon van substituuat procureur des Konings in haar voordracht van de zaak en in zijn eis;
- de beklaagde in zijn middelen van verdediging vertegenwoordigd en voorgedragen door mr. loco mr. beiden advocaat te

1. Gegrondheid strafvordering

Het vellen van hoogstammige bomen zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning blijkt afdoende uit de dossiergegevens.

De beklaagde erkende op 31 mei 2000 (stuk 3, strafdossier) uitdrukkelijk: *“Ik ben er mij bewust van dat er teveel bomen geveld werden zonder vergunning en ook dat ik momenteel mijn zwembad aan het aanleggen ben zonder vergunning.”*. De beklaagde weigerde een aanvullende verklaring af te leggen in de loop van het opsporingsonderzoek en terzake stelden de verbalisanten naar aanleiding van een telefonisch onderhoud met de beklaagde (stuk 52, strafdossier): *“Hij vraagt of ze op de rechtbank anders niets te doen hebben als zich bezig te houden met dergelijke zaken, dat hij niet weet wat hij hierop moet antwoorden, dat ze hem maar een boete moeten doen betalen, hij heeft geen tijd om zich met zulke zaken bezig te houden en hij zijn echtgenote zal sturen om een verklaring af te leggen”*.. De echtgenote van de beklaagde verklaarde op 10 december 2003 (stuk 53, strafdossier): *“Ik ben mede(vennoot) in waarvan mijn echtgenoot zaakvoerder is. (...) De bomen zijn ter goeder (trouw) geveld, niemand heeft ons op de hoogte gebracht dat wij daar een vergunning voor nodig hadden. Er werd toen een verkavelingswijziging en regularisatievergunning aangevraagd en bekomen voor het zwembad. Voor het vellen van de bomen hebben wij een administratieve boete betaald. (...) Het is onmogelijk om thans nog heraanplantingen te doen vermits alles gerealiseerd is. De gevelde bomen waren oude versleten sparren en andere bomen.”*.

De verdediging stelde op de terechtzitting van 8 mei 2006 in termen van pleidooien dat het ten laste gelegde niet betwist werd.

De feiten voorwerp van de enige tenlastelegging zijn naar het oordeel van de rechtbank afdoende bewezen.

2. Verzwarende omstandigheid

De rechtbank is verplicht de juiste wetomschrijving omtrent de ten laste gelegde feiten te geven.

Wanneer de rechtbank naar aanleiding van het onderzoek ter terechtzitting vaststelt dat er mogelijk sprake is van een wettelijk voorziene verzwarende omstandigheid en deze verzwarende omstandigheid niet bij de in de dagvaarding vermelde misdrijf werd gevoegd, dient de rechtbank de beklaagde hiervan te verwittigen.

De beklaagde verklaarde dat de grond en zijn woning eigendom zijn van zijn vennootschap (stuk 3, strafdossier). Uit de bij het dossier gevoegde statuten van deze vennootschap blijkt dat het doel van deze vennootschap onder meer is aankoop, verkoop en beheer van onroerend goed.

De doelgroep van de verzwarende omstandigheid van de professioneel zoals voorzien in art. 66 van het stedenbouwdecreet van 1996 is zeer ruim. Voor het aanwezig zijn van de verzwarende omstandigheid is niet vereist dat de beklaagde dit uitsluitend als beroep doet en volstaat *enige activiteit* op dit vlak (cf. Gent, (10^e k.), 14 april 2000, *T.M.R.* 2000/3, 253; Corr. Gent, 2 december 2002, *T.M.R.* 2003/4, 415) en slaat ook op de zaakvoerder(s) (of bestuurder(s)) van een vennootschap die een doel van aankoop, verkoop en beheer van onroerend goed hebben (cf. J. Van

den Berghe, F. Van Acker, P. Vansant, "Handhaving ruimtelijke ordening", in *Zakboekje ruimtelijke ordening 2006*, Kluwer, 2006, 677).

De wetgever heeft een duidelijke keuze gemaakt voor het aanzienlijk zwaarder bestraffen van elke professioneel die onroerende goederen (ver)koopt, (ver)huurt, bouwt enz.. De voorziene minimumstraffen bij toepassing van de strafverzwaring zijn een gevangenisstraf van 15 dagen en/of een geldboete van 2.000,00 (euro).

De verzwarende omstandigheid zoals voorzien door art. 66 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening – zoals thans, voor feiten vanaf 1 mei 2000 voorzien in art. 146, tweede lid DORO - is voor de beklagde duidelijk aanwezig en wordt door de rechtbank, zoals hierna in het dispositief bepaald, door de rechtbank bij de misdrijfomschrijving van de aanhangig makende dagvaarding gevoegd. De verdediging werden hiervan vooraf ingelicht en uitgenodigd zich hierover te verdedigen, zoals blijkt uit het zittingsblad van 8 mei 2006.

3. Straftoemeting

3.1

De verschillende feiten omschreven onder de enige tenlastelegging zijn voor de beklagde de uitvoering van één ongeoorloofd besluit. Zij staan in zodanig verband dat zij als één voortgezette handeling moeten worden beschouwd en zij dus maar één misdrijf uitmaken. Overeenkomstig artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek dient derhalve voor die misdrijven slechts één straf te worden uitgesproken.

3.2

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklagde zoals die blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover bekend.

3.3

De door de beklagde gepleegde strafrechtelijke feiten zijn objectief ernstig. De beklagde moet de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake leefmilieu respecteren. De rechtbank wijst er op dat de beklagde zijn individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een behoorlijke ruimtelijke ordening – mag laten prevaleren. Storend is dat de beklagde in de loop van het opsporingsonderzoek de gepleegde feiten minimaliseerde en zelfs bagatelliseerde. Ook milieu- en stedenbouwmisdrijven vormen criminaliteit, die dient gesanctioneerd te worden. Enige gestrengheid in de bestraffing is dan ook in beginsel aangewezen.

3.4

De beklaagde is thans jaar. Hij liep drie veroordelingen wegens verkeersinbreuken op. Hij is zaakvoerder van de vennootschap

3.5

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aansporen respect te betonen voor de regels die beogen in Vlaanderen tot een goede ruimtelijke ordening te komen.

3.6

Gegeven hetgeen voorafgaat komt het de rechtbank passend en rechtmatig voor om voor de hiervoor omschreven feiten in hoofde van de beklaagde de in het beschikend gedeelte van dit vonnis bepaalde geldboete op te leggen. De rechtbank houdt bij het bepalen van het bedrag van de geldboete rekening met het feit dat de beklaagde reeds een administratieve geldboete betaalde, zodat de minimumgeldboete kan worden opgelegd.

De rechtbank kan niet ingaan op de ondergeschikte vraag van de beklaagden tot het verlenen van de gunst van de opschorting van de uitspraak van veroordeling, waarover het openbaar ministerie telkens ongunstig advies verleende.

Opschorting van de uitspraak van veroordeling is voornamelijk ontstaan vanuit de bekommernis de korte (effectieve) gevangenisstraffen te vermijden (C. Van den Wyngaert, *Strafrecht, strafprocesrecht en internationaal strafrecht, Maklu, 2003*, 418). Daarenboven is het een sanctiemaatregel die de declassering van de betrokkene kan verhinderen: gezien er geen veroordeling wordt uitgesproken, zal de rechterlijke beslissing na afloop van de proeftermijn niet vermeld worden in het strafregister van de betrokken beklaagde (L. Dupont, R. Verstraeten, *Handboek Belgisch strafrecht, Acco, 1989, 939*).

Gezien de rechtbank van oordeel is dat aan de beklaagde alleszins geen gevangenisstraf dient te worden opgelegd, is de bekommernis om een korte gevangenisstraf te vermijden niet aan de orde. De opschorting die een uitdrukkelijk gunst is, dient in huidig geval dan ook voornamelijk vanuit het criterium van het gevaar voor declassering bij een veroordeling te worden beoordeeld. Hierbij valt niet in te zien hoe de hierna in het dictum van huidig vonnis opgelegde bestraffing op onherstelbare en onevenredige wijze de declassering van de beklaagde, die zelfstandige is, zou kunnen bewerkstelligen.

3.7

De beklaagde werden nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een correctionele gevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en er mag worden gehoopt dat hij zich niet meer aan dergelijke feiten zal schuldig maken. Er kan dan ook uit-

stel van tenuitvoerlegging worden verleend voor een gedeelte van de opgelegde geldboete, zoals in het dispositief van dit vonnis nader bepaald.

3.8

Door de verdediging werd in termen van pleidooien en zeer summier aangevoerd dat er overschrijding van de redelijke termijn in strafzaken zou zijn en werd om die reden, in ondergeschikte orde, de veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring gevorderd.

Bij de beoordeling van een eventuele overschrijding van de redelijke termijn dient rekening te worden gehouden met de volgende aspecten:

Complexiteit van de zaak

De zaak op zich vertoont geen complex karakter.

Gedrag van de beklaagden

De houding van de beklaagde op zich heeft geen invloed gehad op de duur van het opsporingsonderzoek, zij het dat wel een regularisatieprocedure voor het zwembad werd opgestart.

Gedrag van de gerechtelijk overheid

Door het openbaar ministerie werd om begrijpelijke redenen eerst de afloop van de regularisatieprocedure omtrent de aanleg van het zwembad afgewacht. Vervolgens werd bij de bevoegde besturen geïnformeerd naar het eventuele inleiden van een herstellvordering. Het antwoord van deze besturen diende te worden afgewacht. Pas op 5 april 2005 (stuk 57, strafdossier) werd de herstellvordering door het college van burgemeester en schepenen van [] aan het openbaar ministerie overgemaakt. Naderhand heeft de procureur des Konings nog tot twee maal toe en laatst op 12 december 2005 (stukken 64 en 65, strafdossier) bij de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur geïnformeerd of de herstellvordering van het college zou worden gevolgd. De dagvaarding werd op 24 december 2005 betekend.

De rechtbank dient dan ook vast te stellen dat zich geen overschrijding van de redelijke termijn heeft voorgedaan.

4. Herstelvordering

4.1

Het college van burgemeester en schepenen (CBS) van [] heeft bij brief dd. 5 april 2005 (stuk 57, strafdossier) een herstellvordering ingeleid. Een meerwaarde van 2.100,00 euro werd gevorderd.

4.2

Het CBS van _____ heeft op omstandige en alleszins voldoende wijze uiteengezet dat de goede ruimtelijke ordening door het opleggen van een meerwaardesom niet in het gedrang kan komen en heeft de keuze voor de meerwaardevordering tevens uitdrukkelijk gemotiveerd vanuit de verenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving en de ernst van de overtreding, aldus voldoende aan de motiveringsvereiste van artikel 149 § 3 DORO.

4.3

Het decreet van 18 mei 1999 (art. 149 § 1, eerste lid) stelt duidelijk dat het bevelen door de rechter van de herstelmaatregelen (herstellen in de oorspronkelijke toestand, staken strijdig gebruik, uitvoeren bouw- en/of aanpassingswerken, betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde) gebeurt *op vordering* van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur of het CBS van het grondgebied waar de handelingen werden uitgevoerd. De keuze van de gepaste maatregel komt derhalve toe aan de bevoegde overheid en niet aan de rechtbank. De rechter moet de interne en externe wettigheid van deze vordering toetsen en of zij strookt met de wet, dan wel of zij berust op machtsoverschrijding of machtsafwending. Meer bepaald dient de rechtbank hierbij na te gaan of de beslissing van het bestuur om een bepaalde herstelmaatregel op te leggen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening is genomen. Indien een vordering zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dient de rechter deze vordering zonder gevolg te laten (Cass. 3 juni 2005, www.cass.be). Nochtans mag de rechter geenszins de gevorderde maatregel op haar opportuniteit beoordelen; als de gevorderde herstelmaatregel met de wet strookt, moet de rechter deze inwilligen.

4.4

Gezien de door het CBS van _____ gevorderde herstelmaatregel intern en extern met de wet strookt en de motieven duidelijk een goede ruimtelijke ordening beogen, dient de rechtbank de herstelmaatregel in te willigen.

4.5

Het is echter wel deze rechtbank die ingevolge artikel 149 § 5 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 op onaantastbare wijze het bedrag van de meerwaarde dient te bepalen. De rechtbank is daarbij niet gebonden door de vordering van de overheid die het herstel vordert en zij mag dit bedrag naar boven of naar beneden aanpassen (vgl. G. DE BERSAQUES, B. HUBEAU en P. LEFRANC, *De sanctionering van stedenbouwmisdrijven. Handhavingsmaatregelen*, Brugge, Die Keure, 2001, nr. 191, p. 114-115). Indien de meerwaarde niet met mathematische precisie kan worden vastgesteld vermag de rechter de meerwaarde in billijkheid te ramen (vgl. Cass. 6 oktober 1998, *T.R.O.S.*, 1999,55, noot).

4.6

Door de Vlaamse Regering werd met het besluit van 5 mei 2000 betreffende de berekening en de betaling van de meerwaarde (hierna geciteerd als meerwaardebesluit) een uniforme regeling uitgewerkt voor het gehele Vlaamse grondgebied die voor deze rechtbank niet bindend is, maar die toch een indicatie kan bieden.

4.7

Het CBS van _____ heeft bij het berekenen van de meerwaarde uitdrukkelijk de formule volgens het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 gehanteerd, namelijk: Basisbedrag = (kosten x coëfficiënt A x coëfficiënt B) – kosten; nieuw bedrag = (basisbedrag x gezondheidsindex van de maand december voorafgaand aan de maand januari waarin de aanpassing plaats vindt) / gezondheidsindex december 1999.

In concreto werd door de hersteleisende overheid de volgende berekening gemaakt:

$$(10.000 \text{ euro} \times 1,1 \times 1,1) - 10.000 \text{ euro} = 2.100 \text{ euro}$$

4.8

Volgens het meerwaardebesluit (artikel 2) wordt bij de berekening van de meerwaarde rekening gehouden met:

- kosten voor uitvoeren van de wijziging;
- bestemmingsvoorschriften;
- bestemming waaraan de werken beantwoorden;
- verbetering van de welstand in de vorm van comfortverbetering, materiaalgebruik, concurrentievoordelen of welke vorm ook.

Deze elementen zitten verwerkt in de formule die door het meerwaardebesluit wordt aangereikt.

De rechtbank kan de berekening van het CBS bijtreden.

De beklaagde kan zich gelet op de veroordeling tot de betaling van een geldsom gelijk aan de meerwaarde, ook op een geldige wijze kwijten door binnen een jaar na dit vonnis de plaats in de oorspronkelijke staat te herstellen.

4.9

Het voorleggen voor advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid van de herstellvordering werd door de verdediging niet gevraagd. De rechtbank acht deze adviesmogelijkheid overigens niet aangewezen gezien de duidelijke interne en externe wettigheid van de herstellvordering.

Gezien de hiervoor en hierna vermelde artikelen :

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 21 tot en met 23, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;

Wetboek van strafvordering, art. 3 V.T., 161, 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194 en 195;

Strafwetboek, art. 2, 38, 40, 44, 50, 65, eerste lid, 66;

Decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, art. 42 § 1, 1°, 2°, 3°, 66;

Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, art. 1, 8, 14 § 1;

Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;

Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;

Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;

Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekening-skoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;

Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;

Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;

Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998.

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK

RECHTDOENDE OP TEGENSPRAAK

VOEGT de volgende verzwarende omstandigheid bij de misdrijfsomschrijving zoals vermeld in de aanhangig makend dagvaarding:

“De straffen zijn echter gevangenisstraf van vijftien dagen tot zes maanden en geldboete van 2 000 tot 20 000 frank, of één van deze straffen alleen, indien de schuldigen aan de in het eerste lid omschreven misdrijven, personen zijn die wegens hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of in huur geven, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen opstellen. Hetzelfde geldt voor degenen die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden.”

VERKLAART de beklaagde **schuldig** aan de feiten voorwerp van de enige tenlastelegging, zoals aangevuld met de verzwarende omstandigheid;

ZEGT dat er geen reden zijn om de uitspraak van veroordeling op te schorten;

TOEPASSING makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek;

VEROORDEELT de beklaagde voor de feiten voorwerp van de enige tenlastelegging samen tot een geldboete van **TWEEDUIZEND franken** (2.000,00 franken), vermeerderd met 1.990 deciemen (x 200) en gerekend aan de omrekeningskoers 40,3399, **gebracht op 9.915,74 euro**;

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de beklaagde hierboven uitgesproken geldboete van 2.000 franken, kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 90 dagen;

GELAST voor de beklaagde **gewoon uitstel** van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van drie jaren van een gedeelte **groot 1.500,00 franken** van de opgelegde geldboete van 2.000,00 franken en bepaalt het met uitstel bepaalde gedeelte van de vervangende gevangenisstraf op 68 dagen;

ZEGT dat overeenkomstig artikel 14 § 1 van de wet van 29 mei 1964 het uitstel van rechtswege herroepen wordt ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf is gepleegd dat veroordeling tot een criminele straf of hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel ten gevolge heeft gehad;

SPREEKT in hoofde van de beklaagde de verplichting uit om **EEN-MAAL** een bedrag van 25,00 euro, met 45 deciemen verhoogd, 137,50 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

LEGT aan de beklaagde een vergoeding op van 25,00 euro zoals bedoeld door artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

VEROORDEELT de beklaagde tot de aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen kosten begroot op 148,22 euro.

BEVEELT de beklaagde op vordering van het college van burgemeester en schepenen van een geldsom te betalen gelijk aan de **meerwaarde** die het onroerend goed gelegen te door de feiten omschreven onder de enige tenlastelegging heeft bekomen en waarvoor de beklaagde thans wordt veroordeeld en die door de rechtbank op **2.100,00 euro** wordt bepaald.

ZEGT dat de beklaagde zich op een geldige wijze zal kunnen kwijten hetzij door binnen één jaar na dit vonnis de plaats in de oorspronkelijke staat te herstellen, hetzij door de som van 2.100,00 euro uiterlijk bij het verstrijken van deze termijn van één jaar te storten op het rekeningnummer van het Grondfonds.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
TWAALF JUNI TWEEDUIZEND EN ZES

Aanwezig :

alleenrechtsprekend rechter in strafzaken.
substituut-procureur des Konings.
griffier.